

Puhh ärkas äkki keset südaööd ja jäi kuulatama. Ronis siis voodist välja, pani küünla põlema ja tatsas läbi toa, et vaadata, kas keegi ehk ei kavatse tema meekapi kallale hiilida, aga ei olnud seal kedagi ja nii ta siis tatsas tagasi, puhus küünla ära ning ronis jälle voodisse. Aga nüüd kuulis ta uuesti seda imelikku häält.

„Kas sina, Notsu, või?“ küsis ta.

Aga ei olnud see Notsu ühtigi.

„Tule sisse, Christopher Robin!“ hüüdis ta siis.

Aga Christopher Robinit ei tulnud.

„Hea küll, Iiah, eks sa homme räägid sellest,“ pomises Puhh uniselt.

Hääl aga ei jäänud vakka.

„Urра-urра-urра-urра,“ tegi see Ei-tea-kes-ta-nüüd-oli, ja Puhh leidis äkki, et kogu ta uni on

lâinud.

„Mis see küll peaks olema?“ arutas ta. „Metsas, teadagi, on ju igavene hulk kõiksuguseid hääli, aga see on hoopis isesorti. Ei ole see urin, ei ole see nurrumine ega ole see haukumine, ja niisugune hääл pole see kah, mida tehakse enne luuletuse lugemist. See on hoopis siukest sorti hääл, mida teeb mõni võõras loom. Ja pealegi veel minu ukse taga. Ega midagi, pean üles tõusma ja paluma, et ta seda enam ei teeks.“

Ta ronis jälle voodist välja ning tegi ukse lahti.

„Halloo!“ hüüdis Puhh - juhuks, kui seal kedagi peaks olema.

„Halloo!“ vastas see Ei-tea-kes-ta-nüüd-oli.

„Oo!“ imestas Puhh. „Halloo!“

„Halloo!“

„Ohoo, või seal sa mul oledki!“ hüüdis Puhh.
„Halloo!“

„Halloo!“ vastas Võõras Loom, ise imes-
tades, et kui kaua see hallootamine veel õige
kestab.

Puhh kavatseski juba neljandat korda
„halloo!“ hüüda, kuid mõtles siis ümber.

„Kes seal on?“ küsis ta hoopis selle
asemel.

„Mina,“ vastas hääl.

„Või nii!“ imestas Puhh. „Noh, eks tule
siis siia.“

Ei-tea-kes-ta-nüüd-oli tuligi, ja küünla-
valgel silmitsesid nad teineteist.

„Mina olen Puhh,“ tutvustas end Puhh,

„Mina olen Tiiger,“ teatas Tiiger.

„Ohoo!“ imestas Puhh, sest siisugust loo-
ma nägi ta oma elus esimest korda. „Aga kas
Christopher Robin teab sust midagi?“

„Muidugi, et teab,“ vastas Tiiger.

„Noh, hästi,“ lausus Puhh, „praegu on
südaöö ja sel ajal on kõige parem magama minna.
Homme aga on meil hommikueineks mesi. Kas
tiigrid armastavad mett?“

„Tiigrid armastavad kõike,“ vastas Tiiger
rõõmsalt,

Noh, ja kui nad ka põrandal magada ar-
mastavad, siis lähen ma ise jälle voodisse
tagasi,“ teatas Puhh, „eks me hommikul võta
midagi ette. Head ööd.“ Ja ta roniski voodisse
tagasi ning jäi norinal magama.